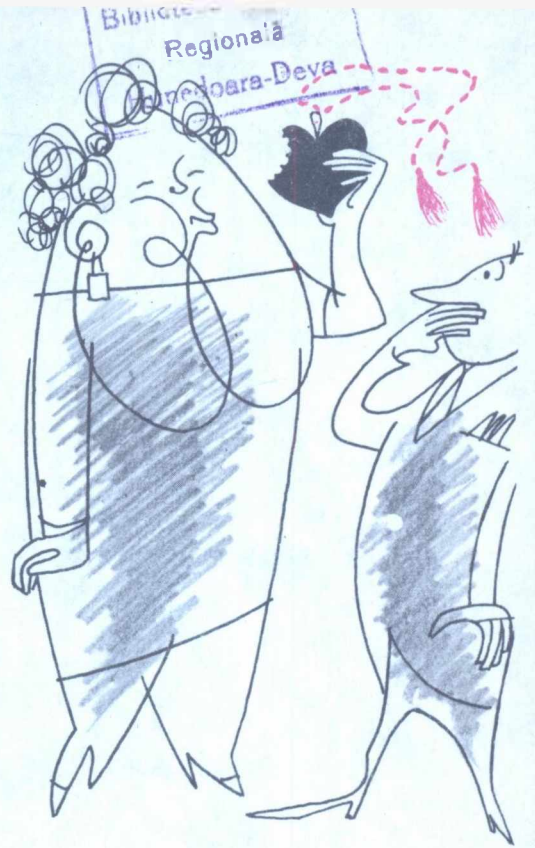

— Tovarășe revizor, v-am pregătit un mic... mărtișor!

FĂRĂ CUVINTE

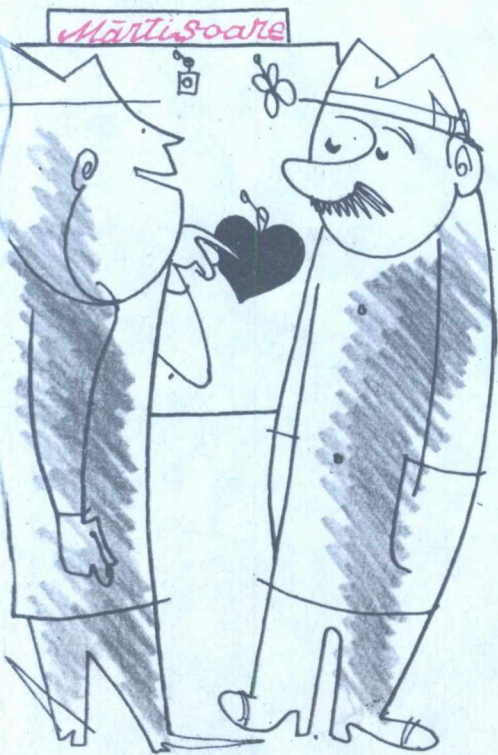

— Credeam că e de ciocolată!

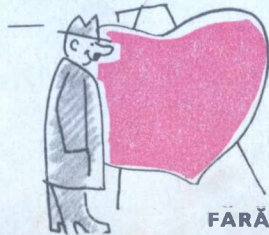
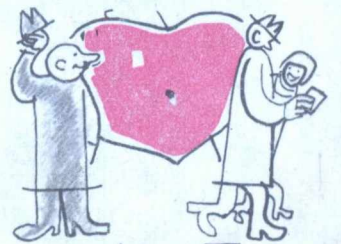
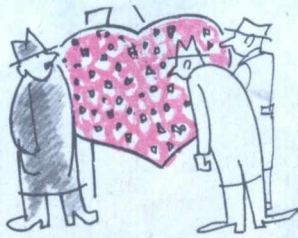

MĂR- TÎ- SOA RĂ

de V. VASILIU

— Se și poate... transplanta?

FĂRĂ CUVINTE

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Îmbătrânind, ne refugiem în supremele voluptăți ale vieții: avariția și ipocrizia. Ipocrizia este ea însăși o formă a avariției: de ce ne-am dăruia altora gândurile noastre adevărate, comorile sufletului nostru?

● În pictură se pricep numai pictorii. «Cunoscătorii» sînt sau niște naivi, sau niște șarlatani.

● Ideea, sentimentul, vibrația, — le ai sau nu le ai. Totul este să cucerești forma. Nu odată te duce la idee căutarea unei rime, a unui emistih.

● La o anumită vîrstă, nu mai poți imita. Personalitatea s-a solidificat. Scriitorul, artistul matur, care mai face ca alții, a rămas tînără maimuță gelatinoasă.

● Liber consimțite de succesiunea generațiilor, tradițiile nu sînt rezultatul unei hotărîri arbitrare, ci rodul unor jocuri ale peisajului, ale vieții în comun, ale mersului civilizației. Ele pot fi depășite de climatul epocii, dar nu pot fi suprimate printr-un edict.

● La doamna X se servește și se ridică masa cu o distincție supremă. Dar această preocupare nu este ea însăși o marcă de vulgaritate?

● Minunea medicului nou au pregătit-o, de cele mai multe ori, predecesorii săi. El culege roadele. Același lucru se întîmplă în religii, în artă, în diplomație, în strategie.

● Marile idealuri mă depășesc: nu caut decît lumina omenei, în inima omului.

● Ne însăpămîntă iuțea cu care trec anii.

Care dintre noi, însă, e atît de fericit, încît, împuternicit de o zînă, s-ar încumeta să oprească vremea în loc? Care dintre noi nu-și încredințează fericirea zilei de mîine? Dacă ar fi după noi, vremea ar trece mult mai repede.

● Numai celor ce trăim în al douăzecilea veac ne este ușor să fim ateii, fiindcă pactele internaționale, forțele armate, poliția, progresul mecanicii și al medicinei ne feresc de invazia barbarilor, a ciumei, a strigoilor, a tilharilor. Oamenii din vechime n-aveau, ca să-i apere, decît pe dumnezeu.

● Omul acesta care nu-și valorifică drepturile și se lasă călcat în picioare, se crede o «fire delicată». De cele mai multe ori, delicatetea este un aspect al complexului de inferioritate.

● Organismul omenesc are doi mari apărători: durerea și sleirea.

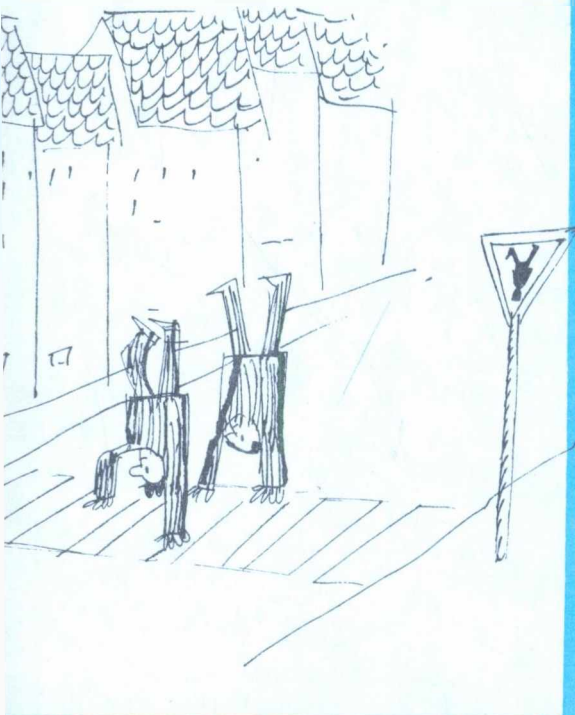
Dacă n-ar fi durerea, care să-ți atragă atenția că ai fost încercat de-o arsură, de un cuțit, de-o mină puternică ce-ți răsuțește brațul, nu te-ai mai apăra, te-ai lăsa nimicît. Dacă n-ar fi sleirea — refuzul celulei de a mai activa, nevoia ei de a se reface, prin repaus — te-ai prăbuși. Transpuneți în domeniul spiritual și chiar în viața popoarelor această teorie și trageți consecințele.

● Omul modern a născocit o nouă și perversă voluptate: aceea de a cere celuiilalt să se legitimeze.

● Originalitatea este modul personal de-a transforma și de a contopi influențele primite, împrumuturile.

Complet originali nu sînt nici măcar nebunii.

ADRIAN LUCACI

MIRCEA PAVELESCU

*Mircea
poet*

Belle, hideusement...
A. Rimbaud

*Mă doare că artistul divinizat de noi
În ale cărui versuri palpită ghiociei,
El care pune aripi din fulgi de stea, ideii
E frate cu mocirla și groapa de gunoi.*

*Rachiul verde, spirtul sau băuturi de soi
Sînt gata să-i ucidă din suflet porumbeii.
Nici freamătul iubirii din zîmbetul femeii
N-a reușit să-l zmulgă din magma de noroi.*

*La fel ca neagra Venus din portul tropical
Cu șoldurile-ascunse sub flori de portocal
Ce-nflăcăra privirea cu coapsa ei rotundă,*

*De brună zeitate din calda Tanagra,
Pe-al cărui sîn exotic de abanos, avea
O plagă vineție, roșcată și profundă.*

OBSERVAȚIE

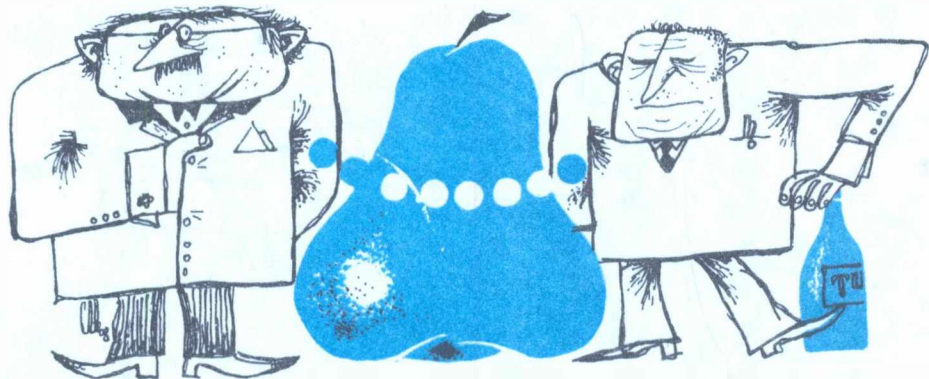

FRED GHENĂDESCU

— De ce umbli cu mîna prin chiftele? Nu-i igienic...
— Păi cum termin, mă spăl pe mîini.

Trăiască Pergamutele!

Ilie Berbecaru îl cunoștea pe șeful său de pe vremea când acesta nu era încă șef; de pe când era numai referent 1 și colocatar 2, intrucit aveau holul comun. Berbecaru mai avea și doi socri bătrini, prin preajma Piteștiului, iar socrii aveau o țuică și mai bătrână decât ei. De câte ori Berbecaru se repezea pînă la dinșii, aceștia îl înconjurau cu toată dragostea și cu toată țuica de care dispuneau. Cînd se întorcea acasă, încărcat de damigenuțe, fructe sau găinușe, Berbecaru nu-l uita niciodată pe vecinul și pe colegul său de birou, despre care spunea totdeauna: «Sănduleac ăsta, e om

capabil. Are stofă de șef. Îl miros eu că ajunge departe». Și îi cultiva prietenia. Azi un kil de țuică, miine o partidă de table, poi-miine un coșuleț cu pergamute sau mere aurii pentru copil și uite așa se legase între cei doi o prietenie pe care Berbecaru a strins-o mai mult, după ce Sănduleac ajunsese șeful său de birou.

După un timp, nu știm dacă mulțumită vitaminelor din țuica sau din pergamutele lui Berbecaru, Sănduleac crescuse. Pînă la nivel de șef de serviciu. Au urmat, ca între vecini, îmbrățișări și felicitări cu pergamute, cu găinușe și cu diverse ce se puteau căra de la socrii din Pitești. Nu-i mai puțin adevărat că se porniră și unele inițiativă constructive din sens invers, adică de la Sănduleac spre Berbecaru: evidențieri, prime, învoiri și chiar o timidă avansare pe schemă. Toate cu iz de țuică și de prune.

Dar, lucru mai neplăcut, începură și unele vorbe printre salariați. Cică avantajele create acestuia aveau la bază înființarea de către Berbecaru a unui soi de subunitate tip «Gospodina», spre folosința familiei proaspătului șef de serviciu. Cîna cea de taină a fost divulgată de puștiul lui Sănduleac, coleg de clasă cu puștii unor funcționari ai respectivei instituții. A povestit într-o recreație progenitura șefului ce Moș Gerilă bun este nenea Berbecaru, că le umple frigiderul, că joacă table cu taticu și că taticu nu pierde nici o partidă, că îi aranjează în fiecare vară pe litoral, la niște neamuri de-ale lui Moș Gerilă, și că etc...

Copiii au istorisit acasă aceste povestiri alese, părinții au povestit la birou și uite că, încălcînd pe-o șă, s-a aflat povestea sa...

Cînd istorioarele au ajuns la urechile lui Sănduleac, acesta s-a făcut vinăt de furie. Noroc de Moș Gerilă-Berbecaru, c-a sărit și l-a scos pe nefericitul Sănduleac Gigel, elev în clasa a 2-a primară, din miinile șefului. Urla tovarășul Sănduleac senior și mi-l plesnea pe cel junior, de duduia întreg apartamentul comun:

— Nenorocitele! Leneșule!... Despre Ștefan cel Mare habar n-ai! Din Alexandru cel Bun nu cunoști o iotă! Despre Mihai Viteazu nu știi nimic! Numai despre Berbecaru știi tot!... Haimana!...

După ce s-a mai liniștit Sănduleac-tatăl,

de I. AVIAN

l-a chemat în sufragerie pe Berbecaru și a pus punctul pe i:

— Berbecarule, nu se mai poate continua astfel. Mi-am ridicat toată instituția în cap. Și au dreptate oamenii.

— Așa e, tovarășe Sănduleac, dar eu pergamute pentru toți, nu am. Mai ales c-a fost și un an secetos... Și nici camere la Constanța pentru toată Contabilitatea.

— Nu fi dobitoc. Trebuie să luăm măsuri.

Drastice. Severe. În primul rînd critica și autocritica.

— Păi, doar n-o să-i critici pe toți. Sintem 16 la Contabilitate. Însamnă 16 critici, urmate de 16 autocritici.

— Nu pe ei! Pe tine! Pe dumneata o să te critic

— Pe mine? De ce, tovarășe șef? E nejust. E neprincipial! Merele au fost extra, perlele una și una, găinușele grase... Partidele de table le-ați cîștigat pe toate... De ce să mă criticați? Eu mi-am văzut de treabă... Miine mi-a promis cumnată-mea bilete la panoramic.

— Hai! Nu te speria! O să te critic de ochii lumii!... Și tu pe mine la fel. Să le închidem gura.

— Aha!... Dar fără retrogradări. Și fără anulare de învoiri!

— Fără!...

— Ei, așa merge o criticuță, două acolo... Și ce-o să spunei despre mine?

— Dă-mi o idee.

— Știu și eu... Că trei pergamute au fost stricate... adică nu... treaba asta nu-i legată de productivitatea muncii... Am găsit! Trageți în mine fiindcă am întirziat o dată zece minute.

— Nu-i bine. Mereu întirzii.

— Mă rog, doar n-o să mă criticați în adîncime. Stați!... Criticați-mă că fumez!

— Dar tu nu fumezi!

— Încep de miine, și pînă vineri, cînd avem ședința, îi bombardez cu nicotină de-i îngălbenesc pe toți...

— Slab!... Poate să-ți reproșez că te învoiești prea des.

— Nu-i bine să le sugerați treaba asta. Le dați apă la moară, și pe urmă cine știe ce mai trîncănesc frații. Eventual să mă criticați pentru că nu am luat primă pe trimestrul patru.

— Și cum să te critic?

— Păi... că sînt distrat, că sînt uituc și am uitat să vă atrag atenția că m-ați omis de pe listă...

— Tras de păr!... În sfîrșit, găsesc eu ceva...

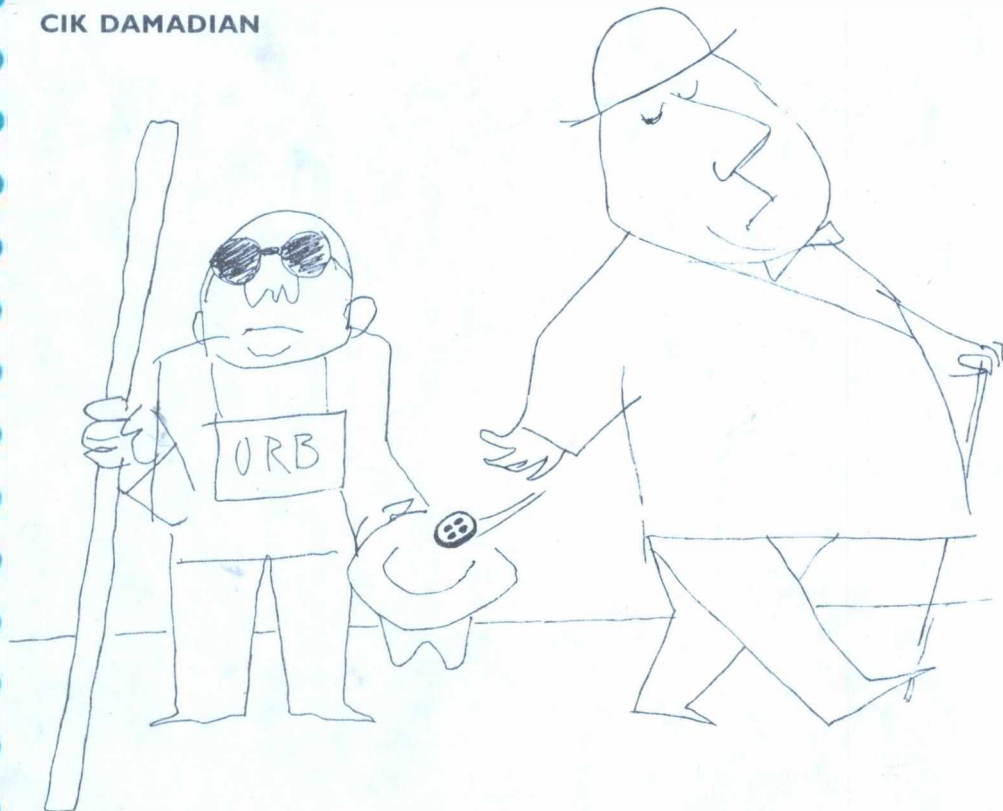
— Numai să fie scurt, să am loc de autocritică...

— Berbecarule, ce-am visat și ce-a ieșit!

— A ieșit cam albastru, tovarășe Sănduleac... Și ați pornit-o grozav. Tare. Că sînt

(urmăre în pag. 14)

CIK DAMADIAN

FĂRĂ CUVINTE

MOARTEA UNUI CARICATURIST OFENSEAZĂ DE DOUĂ ORI CONDIȚIA UMANĂ: O DATĂ FIINDCĂ A DISPĂRUT UN OM ȘI A DOUA OARĂ PENTRU CĂ PLEACĂ DE LÎNGĂ PLANȘETĂ UN INS CARE A ADUS SEMENILOR SĂI POATE CEL MAI PREȚIOS DAR AL EXISTENȚEI NOASTRE: ZÎMBETUL.

A RĂMAS UN LOC GOL ÎN COLECTIVUL NOSTRU, ȘI UN LOC CE VA FI CU GREU OCUPAT, PRIN DISPARIȚIA UNUI EXEMPLAR ARTIST PLASTIC: VLAD CRIVĂȚ. A DISPĂRUT DIN COLOANĂ ȘI DIN COLOANĂ, DAR VA RĂMÎNE ÎN AMINTIREA CELOR CARE L-AU CUNOSCUȚ, PRIN TALENTUL SĂU.

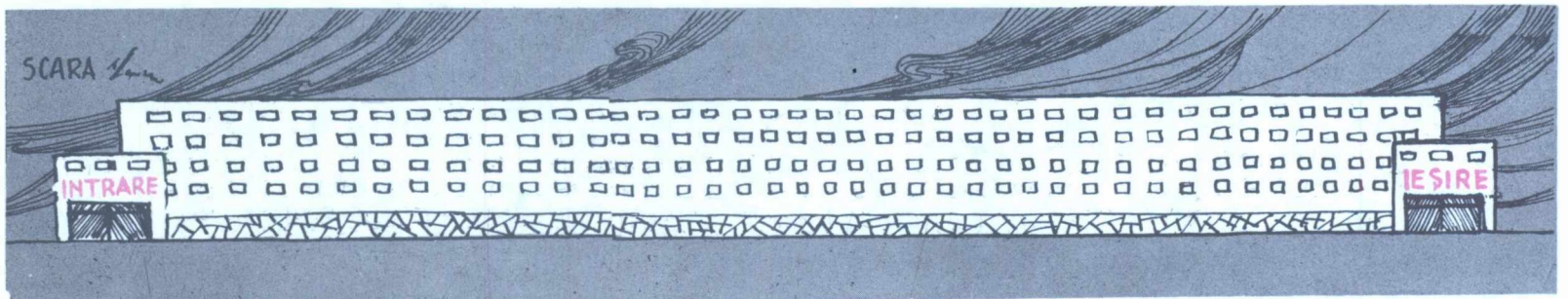
„URZICA“

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

Din rețetarul «intim» al unui bucătar

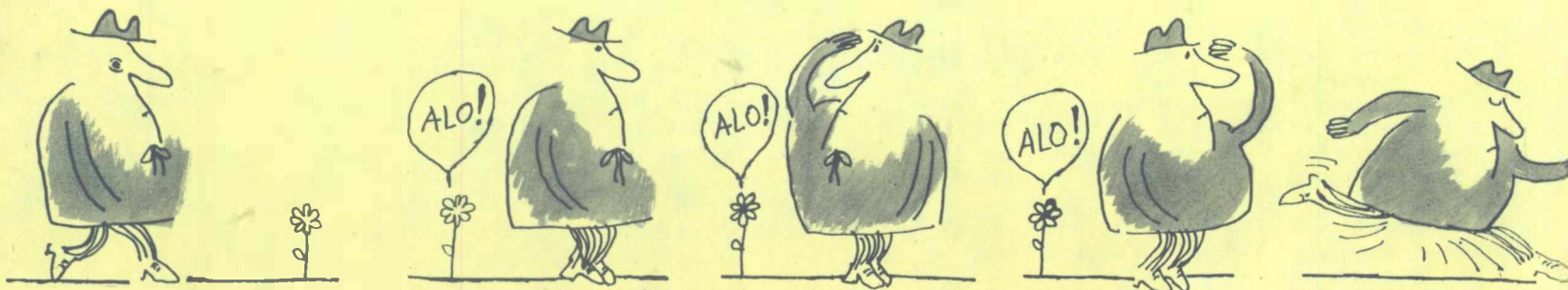
- Bucătarul bun, nu se teme de... gura lumii.
- Preferați femeia care gătește bine, celei care se gătește prost.
- Cofetarului să nu-i faci bezele.
- Un adevărat bucătar se amestecă în toate sosurile.
- Cea mai gustoasă carne de ovine, este cea de oaie... tigaie
- Bețivul mănincă numai bine prăjit.
- «Găina bătrână face zeama bună» numai în proverbe. Că, la bucătărie, pină să fiarbă, se duce dracului zeama și se termină aragazul.
- Gustul e poliglot. Se exprimă în toate limbile.
- Bucătarul își apără onoarea, cu frigarea nu cu spada.
- În calendarul bucătăriei, cea mai grea lună, este luna lui cuptor.
- Cele mai grozave sardelē se găesc, zilnic, în magazinele de desfacere ale transportului în comun.
- Ce gătești, e una; cum gătești, e alta. Și, pentru cine gătești, e cu totul altceva.
- Laurii bucătăriei: foile de dafin.
- Un bun bucătar trebuie să se bage mai ales acolo unde nu-i fierbe oala.
- Bucătarul se hrănește din mîncarea altora.
- După cum «ziua bună se cunoaște de dimineață», și masa bună se cunoaște de la primul fel.
- Cele trei vârste ale omului: necopt, copt și răscopt.
- Toate mirodeniile la un loc, trebuie să aibă un singur gust.
- Mai bine un deget fript, decît o friptură arsă.
- Cea mai mare satisfacție a bucătarului este atunci cînd i se aduc la «oficiu», farfuriile clienților, linse.

I. DAVIDESCU

«PROIECT»

ANTON AVRAM

PRIETENII LA NEVOIE SE CUNOSC...

de SADI RUDEANU

A intrat în biroul meu, mi-a întins mina și și-a rostit numele cu atita emfază încît mi-am dat seama că de fapt eram obligat să fi auzit de el nu de azi de ieri, și că, dacă n-am auzit, era numai spre rușinea mea.

Omul era înalt, cu timple sure, să tot fi avut vreo cincizeci de ani, se ținea drept și vorbea ținînd capul puțin dat pe spate. Trebuie să recunosc, era oarecum impunător. S-a așezat tocmai cînd aveam intenția să-i ofer un scaun, a luat o țigară din cutia de pe birou tocmai cînd aveam de gînd să-l invit, și-a apropiat scrumiera, așa că n-am mai apucat s-o fac eu și, scoțînd fum pe nări, după ce și-a aprins țigara, începu să umble în mapa destul de umflată pe care o lăsase pe birou.

— Dragul meu, făcu el, te credeam, drept să-ți spun, mai în vîrstă. Totuși, sper că experiența dumitale de viață este destul de bogată ca să apreciezi problematica pe care o atac în schițele mele.

Și-mi întinse un dosar care cuprindea cam vreo sută de pagini. Le-am frunzărit. Coli de hîrtie îngălbenite, scrise cu cerneală, cu un scris mare, lăbărtat. Am tușit încurcat.

— Cîte schițe aveți?

— Treizeci, dragul meu. Le-am ales. Mă gîndeam că, dacă îmi pui una de număr, înseamnă că ai pentru treizeci de numere, în care răs-timp eu voi încerca să lucrez altele.

— Știți... trebuie mai întîi să le citim...

El deschise larg brațele.

— O, dar desigur, dragule, bineînțeles, nici nu pretind să le dați în revistă fără să le controlați. Să știți

că sînt foarte politice, așa cum cereți dv., sînt pe linie.

— Cum sînt?

— Pe linie! Nu așa trebuie să fie?

— Trebuie să fie bune!

— Adică cum? Ce înțelegi dumneata prin «bune»?

— Să aibă haz!

— Da, perfect. De altfel am fost la Victor, care m-a implorat să i le las, să le citească. A fost entuziasmat.

— Victor? făcui eu nedumerit

— Da, Eftimiu! Zice «du-te dragă și publică-le, că e păcat să le ții în sertar». Pe stradă, plecînd de la el, mă întîlnesc cu Tudorică...

— Tudorică?

— Ei, dragă, Mușatescu. Am intrat la «Union» să luăm o cafea și a citit și el vreo două. Ei, dacă Tudorică a ris în hohote, e ceva, nu?

— Da!

— Și să știi, a ris sincer! Și Victor la fel! Noi, cînd e vorba de probleme profesionale, nu ținem seama de prietenie, de șpriț, de cafeluță, de cei treizeci de ani care ne leagă. Ne spunem în față adevărul, oricît de crud ar fi...

Simțeam un fel de indispoziție, un soi de rău de la stomac.

— Dar știți... treizeci sînt cam multe... Poate alegeți trei, patru, să ni le lăsați...

— Care, dragule, care? Că și pe astea abia le-am ales dintr-o sută! Astea-s crema! Și să știi, nu-i expresia mea. Liviu le-a citit pe toate o sută și mi-a spus: «astea treizeci sînt crema!»

— Liviu? Am întreat eu curios.

— Da, dragă, ce, n-ai auzit de Ciulei? El chiar a fost de părere să dramatizez vreo șase și să le încheg într-un spectacol de teatru, sau poate într-un film.

— Și?

— Nu vreau să-i las impresia lui

Mihnea că profit de prietenia noastră ca să fac filme. Dacă o veni el să mi le ceară din proprie inițiativă, mă rog.

— Mihnea Gheorghiu, nu?

— Da! Așa, că, vezi dumneata, mi-e foarte greu să mai scot vreuna din astea treizeci, aș putea chiar spune că e imposibil... Se pare însă că sînt trei care-s excepționale. Ghiță mi le-a cerut să le citească la televiziune...

— Ghiță?

— Da, Calboreanu, se ține scai să i le dau. Nu le dau, domnule, eu vreau să le tipăresc...

Am zărit o portiță de scăpare.

— Atunci poate mi le lăsați pe astea trei...

Omul oftă adînc.

— Ar fi simplu și aș fi fost fericit să te pot ajuta. Dar vezi dumneata, Radu a spus despre alte patru că-s cele mai bune...

— Beligan...

— Da! Despre alte trei a spus Nelu...

— Nelu?

— Da, Ion Finteșteanu, eu așa îi spun, Nelu, că vorba aia ne-am jucat în nisip... Așa că vezi dumneata, pe cine să cred? Pe Georgică, pe Radu, pe Nelu sau pe Zaharia?

— Care Zaharia, domnule?

— Stancu! Lui i-au plăcut alte cinci! Că i-am și spus: «Zaharie dragă, m-ați înnebunit. Ce mă fac eu acum, pe care să le duc? Du-le pe toate, mi-a spus, și ai rezolvat! Că dacă toate-s foarte bune, și cinci sînt peste toate ce e rău?» Așa că le-am adus.

M-am ridicat.

— Bine. Lăsați-le aici și dați-mi peste vreo trei zile un telefon.

— Aș putea veni personal, se oferi el.

— Nu, nu... mai bine dați un telefon... E mai operativ...

S-a mai servit cu o țigară și a ieșit din birou, nu înainte de a mă fi bătut pe umăr:

— Mi-ai plăcut, ești simpatic! La prima schiță ești invitatul meu la un «Milcov».

Peste trei zile m-a sunat:

— Alo, bună dragă, eu sînt! Ce s-aude, cînd apare prima?

— Nu apare, maestre!

— Cum e posibil? De ce?

— N-au plăcut!

— Nici una?

— Nici una!

— Dar este de necrezut! Cine și-a permis? Cui le-ați dat să le citească?

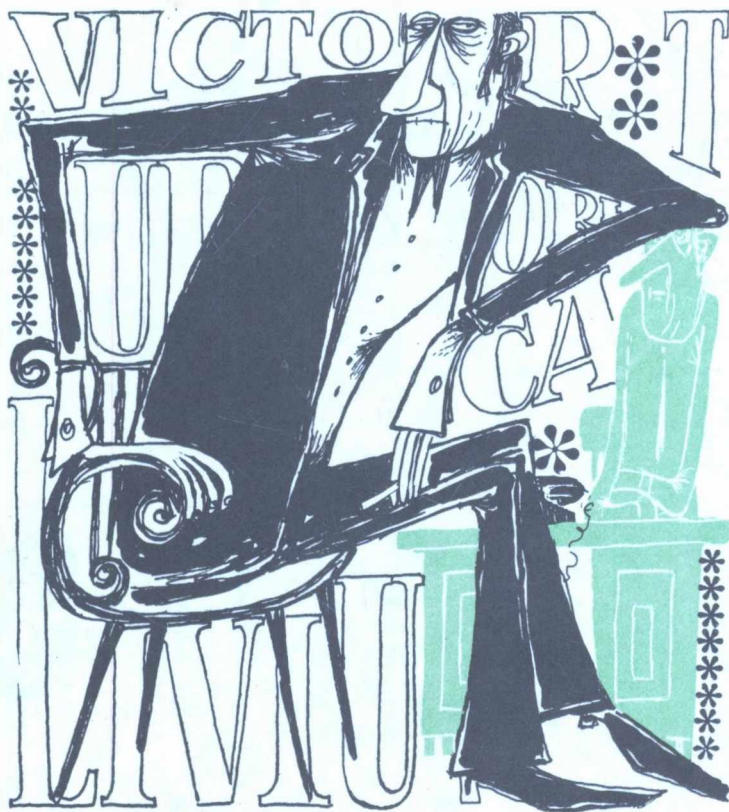
— Lui Vasile! Și nu i-a plăcut nici una.

— Vasile?

— Da, Vasile Popescu! Secretarul nostru de redacție! Nu-i celebru, dar e responsabil! Așa că la noi, el e mare!

Telefonul s-a închis cu un zgomot scurt. N-a mai venit pe la mine. Schițele lui le mai am și azi. N-a mai venit să le ia.

Pe semne, epuizase toate debușeele.

RESURSELE INSPIRAȚIEI

Anton oftă, își aprinse o țigară, trase primul fum, stinse cu grijă chibritul, oftă din nou, verifică prin transparență stiloul, constată că are destulă cerneală și se plecă asupra foii de hirtie, oftând o ultimă oară. Trebuia să-și înceapă articolul: o sută douăzeci de rinduri — minimum. Așa îi spusese secretarul general de redacție. Dar inspirația lui din clipa de față îi ajungea tocmai bine pentru douăsprezece rinduri — maximum.

Trase încă un fum, oftă și scrisese prima frază: «Unora le place muzica, altora teatrul, altora baletul, altora cinematograful». Oftă. Era banal, dezolant de banal. Și mai ales scurt, extrem de scurt: în câteva cuvinte își cheltuise jumătate din mica lui agoniseală de inspirație.

— Nu-i nimic, se autoconsolă Anton. O luăm d-a capo. Păstrând ideea, firește. Ia să vedem... Unora...Hm! O biată vorbuliță, trei silabe, cinci litere. Așa ajungi la pepeni, băiatule... Unora. Să vedem... Da... Multiple și variate, criteriile după care se subdivide specia umană — homo sapiens — operează în interiorul ei... Stai, stai... Ei, speciei — sau lui, lui homo? Parcă ei, că homo e-ntre lini-oare... Dar e și ultimul substantiv... Ei, fir-ar... A, am găsit... operează în interiorul său un clivaj pe abscise și coordonate bine distincte și strict individualizate... O fi mergând abscise individualizate? Nu-i nimic, chiar dacă nu merge, sună frumos. Nici clivaj nu-mi displace.

Trase două fumuri unul după altul, dar nu mai oftă. Nu avea de ce. Penița îi alerga de zor pe hirtie.

— Grupurile și grupusculele astfel generate... Care astfel? Șase litere?... grupusculele generate de această manieră se orientează după gustul fiecăruia... Nu, nu... se orientează în opțiunea lor gustativă după comanda tendinței interioropersonale... Nu... personalo-interioare. Cu acuitatea lui caracteristică, Camus remarca... Ce-o fi remarcat Camus cu acuitatea lui? Ei, nu-i nici o problemă, că tot 'nu mă poate controla nimeni... Vasăzică remarca: selecția aparține planului intrinsec al ego-ului izolat sub imperiul angoasei...

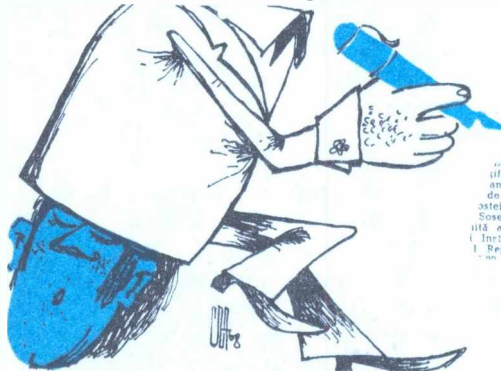
Anton făcu o pauză, trăgând meditativ din țigară:

— Angoasa asta vine de la existențialiști, mi se pare. Să sperăm că și Camus a fost existențialist... Dar dacă n-o fi fost? Merg mai la sigur cu Sartre... Nț! Cu Sartre nu fac mare scofală. Toată lumea îl știe azi... Dar mai e neamțul ăla, cum îi zice? Jair... nu,

nu, Jair e fotbalist... Jaspers! Exact — Jaspers... Cu acuitatea lui caracteristică, Jaspers remarca... și așa mai departe. Dacă ar ști Jaspers ce a remarcat el grație mie...

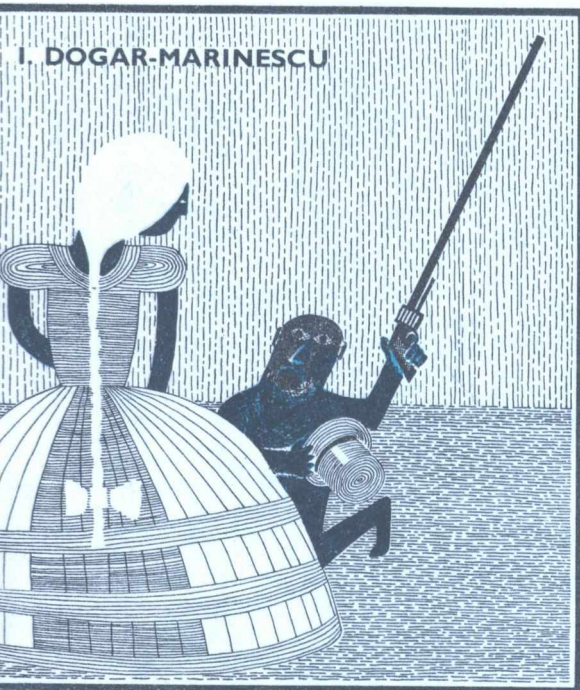
Țigara era pe sfârșite, dar Anton nu băgă de seamă că trăgea cu nesaț din vata incandescentă a filtrului. Făcea de zor calculul celor scrise:

— Cincizeci și trei... cincizeci și cinci și aizeci... Șaizeci de cuvinte și trei nume proprii în locul lui unora. Nu-i rău... Să mergem mai departe... Unora le place muzica. Vai, vai ce sărăcie... Există o categorie pentru care melosul constituie sursa unui irezistibil apel, acul oscilografului lor preferențial trecând peste un registru extrem de variat, de la Bach... Nu, Bach e prea cunoscut. Trebuie ceva mai aparte... Scarlatti, de exemplu, sau Vivaldi.

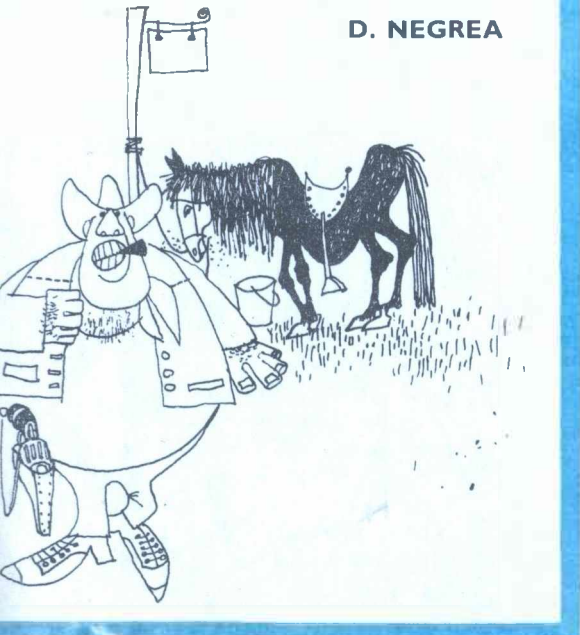

Sau ălălalt — cum îl cheamă, dom'le? — are un nume care seamănă cu sandviș... A, Tartini, da! De la Tartini la... Ei, aici e aici! Am nevoie de unul ultramodern, unul cu muzică... asta... concretă. Unul de care să nu știe nimeni... Stop! Dacă e să nu-l știe nimeni, îl fac eu. De la unanیم recunoscutul Tartini la mult contestatul... Nu, Hemingway nu merge... Nici Graham Greene... Un moment! Asta e! De la unanیم recunoscutul Tartini la mult contestatul Hemingreene. Să-mi conteste cineva pe contestatul meu!

Anton își aprinse o nouă țigară și pufăi din ea cu adincă satisfacție. Cele o sută douăzeci de rinduri pe care trebuia să le predea a doua zi secretarului general de redacție nu mai prezentau nici o dificultate. Se opri o clipă, cu stiloul în aer și fruntea încrețită, căci uitase cu desăvârșire ideea pe care voia s-o dezvolte în articol. Dar ridică din umeri și se apucă din nou de scris. Ce importanță mai avea acest amănunt?

D. NEGREA

HORIA ȘTEFĂNESCU

— Ce facem? Îl vînam sau nu?

— Eu zic să mai așteptăm, să vedem după care din noi aleargă...

FĂRĂ CUVINTE

TREI, DOAMNE, ȘI TOȚI TREI

Problema este următoarea: între Ministerul Industriei Ușoare și Ministerul Comerțului Interior s-a stabilit o convenție. Trei delegați ai M.C.I. recepționează la întreprinderea «Dimbovița» din Capitală mărfurile ce trebuie livrate întreprinderilor comerciale. Și ce spun cei trei delegați e sfânt. Dacă spun ei că marfa e bună, bine. Spun ei că marfa nu e bună, înapoi. E frumos? E foarte frumos. Adică vorba vine. Că uite cum vine. Ce spun cei trei delegați, de fapt, îi privește. Ca dovadă că în trei trimestre întreprinderile comerciale au respins încălțăminte în valoare de 596 697 lei, despre care cei trei delegați spusese că e bună. Așa că problema care se pune este următoarea: ce nevoie este de cei trei delegați, de vreme ce ei s-au dovedit inutili în valoare de 596 697 lei? Cite sute de mii trebuie să mai fie respinse pentru a se vedea că aceste trei posturi nu au alt rost decât să recepționeze niște lefuri? N-avem nimic cu cei trei delegați, dar de ce să nu facă dumnealor pe aceeași bani o treabă utilă, nu?

Că doar e clar care este atitudinea întreprinderilor comerciale față de ei: «Voi ce recepționați, vă privește, dar nu ne otrăviți pe noi!»

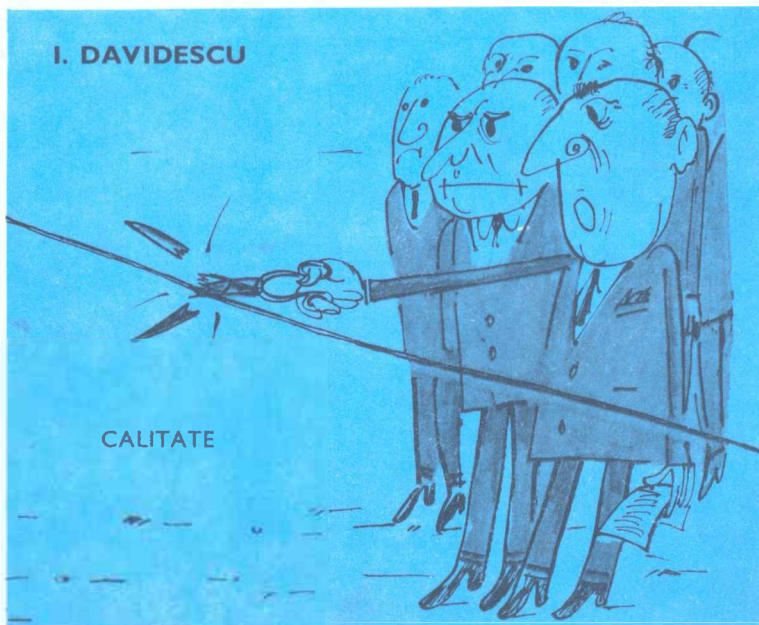
de V. D. POPA

Prieteni de pe Terra, eu — Luna diafană —
Remarc de la o vreme că poșta-aeriană
Vă e modernizată încît de pe planetă
Trimiteți subsemnatei răvașe «par rachetă».
Aceste cărți poștale, mult mai evolute,
Îmi dau, de fapt, de veste că omul va străbate
Ca mine Universul și-o să ajungă cerul
Arteră principală, cum e la voi Magheru.

Vă jur, îmi pare bine și, fără îndoială,
În zborurile voastre sînt cea dintîi escală,
Chiar dacă nu am vinuri căci, toată lumea știe,
Eu, Luna platinată, n-am fost și nu sînt vie.
Și-n timp ce-aștept pe oameni acolo, între astre,
Stă Venus supărată că-n zborurile voastre
Spera întîietatea. (În ciuda bătrîneții,
Se crede și acuma Zeița frumuseții!)
În schimb, atîtea stele venîră peste zări
La mine să-mi transmită rapid feliicitări,
Formînd o coadă lungă aproape de planetă,
De-ar fi jurat oricine că m-am făcut cometă.
În plus, Saturn obezul, vîzînd de la distanță
Cum Terra îmi acordă atîta importanță,
Îmi cere de o vreme să mă mărit cu el,
Să poarte verighetă alături de inel.
Și Pluton, de departe, deși e înghețat,
Susține că de veacuri m-adoră înfocat.
Așa, pe bolta noastră de neagră catifea,
Eu, Luna sclipitoare, am devenit o «stea!»
Azi, așteptînd pe oameni timidă ca o jună,
Îmi fac cu «Alba» frecții, să fiu curată lună
Și sper că-mi veți trimite pentru întîia oară
Compozitorii voștri de muzică ușoară
Ce-n twisturi și tangouri cu mine umplu cîntul
Că poate-aci, pe Lună, ei vor cînta Pămîntul.
La fel și filfizonii cu părul pus pe moațe
Că circurile mele duc lipsă de paițe.

Închei, iubiți prieteni, scrisoarea mea banală,
Scuzîndu-mă de este pătată cu cerneală,
Deși aceasta, poate, n-ar fi o crimă mare
Cît timp există pete destule și în Soare!

I. DAVIDESCU

CALITATE

EROINA DIN LITTLE- ROCK

Respectul de care se bucura doamna Eleanor Bothwell în orașul Little Rock (statul Alabama) era cvasi-unanim. Unanim — pentru că o stima toată lumea bună, categorie în care se înglobează persoanele cu pielea albă și cu un venit de peste 30 000 de dolari pe an. Cvasi — pentru că ceilalți albi nu o puteau respecta, necunoscînd-o, iar negrii nu o puteau respecta, cunoscînd-o.

Într-adevăr, d-na Bothwell se remarcase în urmă cu cîțiva ani, luptînd cu un curaj și un devotament fără margini, împotriva unui inamic extrem de periculos. Vitejia ei determinase gazeta locală s-o supranumească «Ioana d'Arc din Little Rock», poreclă care — trebuie să recunoaștem — este pe cît de lungă, pe atît de măgulitoare. Evident, și mai flatant ar fi

fost dacă celeilalte Ioane i s-ar fi spus de acum înainte «Eleanor Bothwell care nu e din Little Rock». Dar din păcate această idee nu pare să fi trecut, la momentul convenit, prin mintea redactorului-șef respectiv.

Pentru a reveni la faptele de glorie ale eroinei noastre, trebuie să smulgem vălul de pe chipul primejdioșilor vrăjmași pe care i-a înfruntat ea. Este vorba de copiii de culoare: încercările lor de a străpunge fortificațiile segregacionismului și de a pătrunde în școlile la care rivnețau de atîta vreme, s-au izbit de dîrza rezistență a d-nei Bothwell și a unui grup de combatanți la fel de neînfricați ca și ea. Cu îndemînarea unui spadasin încercat, ea a folosit armele ce-i stăteau la îndemînă — o umbrelă și un baston — realizînd un scor pe care l-ar fi invidiat și compatriotul primei Ioane, celebrul d'Artagnan: un ochi scos, un obraz găurit și cinci capete sparte. Înutil să adăugăm că ochiul, obrazul și capetele aparțineau unor dușmani în vîrstă de șapte pînă la zece ani.

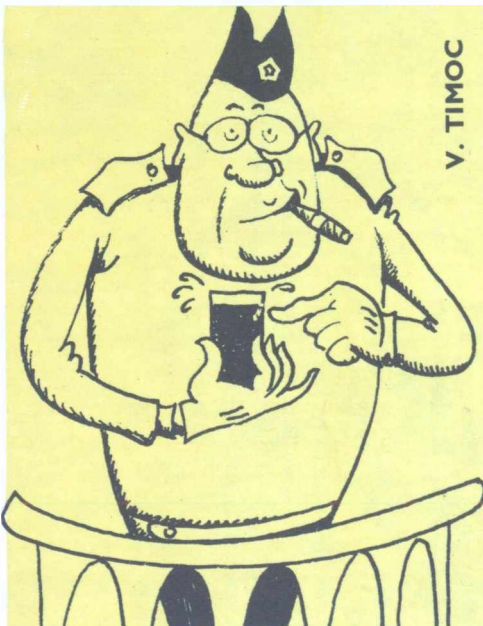
Dar soarta care e crudă cu marile figuri ale istoriei, s-a dovedit necruțătoare și față de d-na Bothwell. Asemenea ilustrei sale predecesoare, ea a fost internată. Dar dacă fecioara din Orléans era învinovățită pe nedrept de erezie, cucoana din Little Rock a fost acuzată pe drept de asasinat. Și anume de uciderea nu a unui mic negru, ci a unui mare alb — propriul ei soț, bancherul Rocky Bothwell.

E lesne de înțeles că senzația stîrnită în lumea bună a orașului a avut un efect negativ asupra respectului pe care i-l acorda ea d-nei Bothwell. Cu atît mai mult cu cît ancheta a scos la lumină că, în urmă cu doi ani, eroina își ajutase soacra să abandoneze lumea bună terestră pentru cea și mai bună din ceruri, turnîndu-i otravă în mîncare.

D-na Bothwell așteaptă acum, cu inima strînsă, să fie judecată. O singură licîrire de speranță: cele două crime sînt contrabalansate de cele șapte acțiuni onorabile — ochiul scos, obrazul străpuns și capetele sparte.

N. GĂLĂȚEANU

«DOVADĂ» PENTAGONALĂ

— Și ca să nu mai existe nici un dubiu asupra misiunii pașnice a navei «Pueblo», iată aici o probă din... «apele internaționale!»...

MATTY

— În ce privește angajarea ta, nu-ți face probleme! Până acum, corespunzi...

Artur Enăşescu, - epigramist

Colecția revistei săptămânale «Flacăra» a anului 1912, relevă un Artur Enăşescu, epigramist. Poetul se afla pe atunci la Paris de unde trimise revistei două epigrame (28 aprilie), la adresa lui Cincinat Pavelescu. Iată-le:

I.

*E spiritul lui Cincinat
Ca și-o «prințesă îndepărtată».
Cu toți se-namorau de ea,
Dar n-au văzut-o niciodată.*

II.

*Ciudată soartă Cincinat
Ți-a hărăzit natura pie,
Să fii la Curte magistrat
Și inculpat în poezie.*

Ultima fusese trimisă și ziarului «Moldova» din Botoșani, apărind acolo ceva mai înainte (6 aprilie 1912), semnată fiind cu pseudonimul: Artur Bézé.

De obicei prompt în ripostă, Cincinat Pavelescu n-a ridicat mănua, incitînd astfel pe Artur Enăşescu a-i adresa prin «Rampa» (17 august 1912) un alt catren:

*O muză, pe cît am aflat,
L-a tras de păr pe Cincinat;*

*A fost fatal deci într-un fel
Ca să rămînă bardul chel.*

Dar Cincinat, continuînd să nu ia aminte la înșepăturile lui Enăşescu, acesta a scris în «Rampa» (1 octombrie 1912) o a patra epigramă:

Lui Cincinat:

*La masa ta de lucru înclinat
Ca Faust, din povestea minunată,
Evoci, mereu un spirit, Cincinat
...Dar spiritul nu vine niciodată!*

De astă dată, «Flacăra» (19 ian. 1913) aduce următoarele epigrame de răspuns:

I.

*D-lui Artur Enăşescu
(Caragiale din cimitir
cătrecă Enăşescu din Botoșani)
— Mă, Enăşescule, tu m-ai rămas
Și te felicit mort, că nu sînt viu;
Eu m-am trudit o viață ca să scriu,
Tu te-ai făcut celebru într-un ceas.*

II.

*De o vreme Eminescu
Țipă-n bronz un plîns enorm:*

— Gloria lui Enăşescu
Nu mă lasă să mai dorm.
CINCINAT PAVELESCU

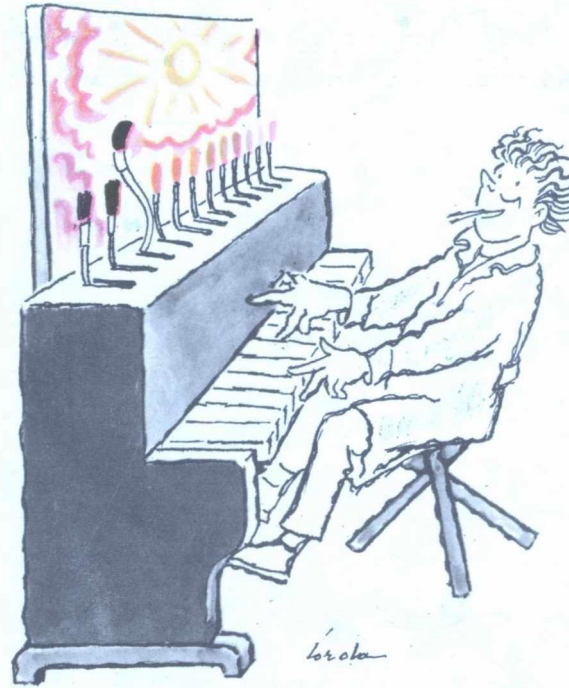
Artur Enăşescu a abordat și mai tîrziu acest gen, într-o singură ocazie. Revista «Propilee literare» (febr.-martie 1929) adăpostește această «epigramă informă» cum o cataloghează academicianul Perpessicius:

*D-lui Prof. N. Iorga
(neobosit conferențiar)
Conferința a-nceput-o la Chitila,
A prelungit-o, cu vaporul, la
Brăila,*

*Sfîrșind-o cu elan
La Iași, din aeroplan.*

E o mărturie în plus pe lângă altele că, prin anii aceștia, Enăşescu începuse a pași tot mai mult în confuz. Din 1929 au mai trecut încă 13 ani pînă răzbi la el Marea Izbăvitoare (decembrie 1942), care l-a aruncat într-o groapă, nu se știe unde. Un sfert de veac deci de la moartea poetului, epigramist amator.

MIHAIL STRAJE

Noua combină cromatică

«Ascensorul» și I.F.M.A. București își atribuie reciproc sarcina reparării liftului de la Scara C a blocului D-6 din Piatra Neamț.

*Suind pe scări cu binișorul
Și-arată toți amărăciunea.
De astă vară, ascensorul
Ridică numai tensiunea.*

75 tone carne de gîscă îndopată așteaptă din noiembrie la antrepozitul frigorific din Arad fixarea prețului de către M.I.A.

*Dînd ministerului dreptate,
Tu, cititorule, îți spui:
Păi dacă-s giște îndopate
Mai pot fi slăbiciunea lui?*

Deși s-au achitat toți banii, electricizarea satului Făgetul Ierii, Cluj, nu a început deoarece nu s-au procurat stîlpii necesari.

*Cetățenii își arată
Pe dreptate, supărarea.
Sîrma, o vor suspendată
Și nu electricizarea.*

O.C.L. Mixt Tîrnăveni ține din toamnă sub cerul liber 30 de dormitoare în satul Botorca.

*Stă în loc cumpărătorul
Și îl miră procedeul.
Din lemn este dormitorul
Și de piatră O.C.L.-ul*

VICTOR TEODOR

N. CLAUDIU

— Bravo! Va să zică, dumneata sapi conducerea!!
— Ce vrei, tovarășe șef! Numai cine nu muncește nu greșește!!

POMPILIU DUMITRESCU

FĂRĂ CUVINTE

Licitatȳia

H. LUCERNE (Franȳa)

De opt zile orașul era în fierbere.

— Gontran e o vulpe bătrână!

— E ceva necurat cu această licitație.

— Gontran a spus că ar dori să se retragă într-o pensiune de familie.

— Se pare că a făcut unele economii...

— ...dar nu mai are mult de trăit.

— Gîndiți-vă, merge pe 83 de ani!

— Și fiii săi?

— Albert și Gustave? Sînt supărați unul pe altul și nu se-nțeleg prea bine nici cu tatăl lor. Dar mai păstrează unele legături din cauza moștenirii.

— Da, faimoasele economii ale lui Gontran... și cîteva mobile de familie.

— Și acum vrea să vîndă tot mobilierul la licitație.

— Nu înțeleg nimic.

— Probabil că are vreun plan...

În adevăr, bătrînul Gontran avea un plan, dar nu se știa care anume. Tot ceea ce se știa era că duminica viitoare notarul Giborre trebuia să procedeze la vînzarea prin licitație publică, la domiciliul lui Sanitus Gontran, a unei sufragerii, a unui dormitor, a unor aparate de încălzit, precum și a numeroase mese, scaune, ustensile de bucătărie, tablouri, lampadare și diferite obiecte. Era ceea ce se putea afla din afișele galbene plasate în cele patru colțuri ale orașului și pe căsuța lui Sanitus Gontran.

Spre seară, Albert și Gustave sosiră de la Paris, unul cu trenul, altul în mașină. Fuseseră văzuți pe rînd vizitîndu-și tatăl, apoi Albert se duse să ia o cameră la «Hotelul Gării» în timp ce Gustave se aciuașe lîngă biserică la «Hotelul Turiztilor».

Duminică sosise notarul care se instalase la o masă în fața casei lui Gontran. De asemenea, o mulțime de oameni se masase în fața casei, căci, știindu-se că cei doi fii erau acolo, își ziceau că vor asista la un spectacol interesant.

Albert și Gustave sosiseră mai înainte. Își strînseseră mîinile pentru a nu arăta locuitorilor (care-i cunoșteau) că erau supărați. Și chiar, spre surpriza tuturor, se duseseră împreună să bea o bere la cafeneaua cea mai apropiată. Acolo, François, patronul cafenelei, auzi conversația lor dusă pe șoptite și pe care totuși o înregistră cu toată atenția.

— Tata ți-a spus, desigur, și ție, tot, început prudent Gustave.

— Da, că ar vrea să obținem noi mobilele.

— Și că...

— A pus toate economiile într-una din mobile pentru a fi sigur că o să-i ascultăm sfatul, spuse Gustave.

— În fond, vrea să ne vîndă moștenirea, constată Albert.

— Dacă la fiecare mobilă o să dăm un preț mai mare o să ne ruinăm amîndoi.

— Tata vrea să ne sărăcească...

— ...sau să ne împace, remarcă Gustave.

— Ar fi inutil, spuse Albert cu răceală.

— Sînt de aceeași părere, spuse Gustave.

Erau gata, să se despartă, dar dîndu-și seama că se vor ruina, se calmară și reluară discuția.

— Ascultă, spuse Gustave, am putea să cumpărăm totul, pe rînd, la un preț scăzut... și să împărțim economiile atunci cînd le-am găsi.

— Nu vreau să împart, spuse Albert, dar am o altă idee. Să riscăm. Să cumpărăm pe rînd toate mobilele care se pun în vînzare, și cu atît mai bine pentru cel care găsește comoara. De acord?

— De acord.

— Dar dacă vrea și altcineva să cumpere?

— Fiecare va face ce-l va tăia capul cînd îi va veni rîndul.

Deciseră, prin tragere la sorți, ca Gustave să fie primul care să liciteze. Apoi se despărțiră și patronul observă că fiecare suridea, încrezător.

Albert și Gustave se așezaseră cit mai departe unul de celălalt în mulțimea ce-l inconjura pe notar.

«O să ne distrăm», gîndeau oamenii.

Notarul începu licitația cu vesela... pe care o vîndu pe categorii. Gustave avu primul lot, fără ca cineva să aibă timp să spună ceva.

Albert avu pentru același preț un lampadar și fața de masă a mătușii Louise. Din cînd în cînd, cite un locuitor supralicita pentru ca să se distreze, sau, pentru ca, pur și simplu, să cumpere vreun vas la un preț de nimic. La fel pentru o lampă de noapte:

— 3 franci, strigă soția lui Pierre Top.

— 3,50.

— 4.

— 5.

— 5 franci o dată, spuse notarul, haideti, valorează mai mult decît 5 franci.

Nimeni nu scotea o vorbă.

— 5 franci de două ori... și 5 franci... de trei ori. Adjudecat.

Și Gustave obținu lampa.

În spatele unei ferestre de la primul etaj, bătrînul Gontran, așezat într-un fotoliu, urmărea desfășurarea licitației zîmbind. La prima vedere ridea degeaba, căci mobilele i se vîndeau la un preț derizoriu.

Chiar și notarul începu să intre la idei. În momentul cînd veni rîndul unei noptiere, spuse:

— De data asta, vom începe de la 50 de franci... Prețul unei perechi de pantofi.

Nimeni nu respira.

— Cine oferă 40 de franci?

Din nou liniște.

— 30 de franci, spuse notarul, cu o voce frîntă.

— Dau 10 franci, strigă Albert, căruia îi venise rîndul.

Gustave tăcea. Evident 10 franci pentru o noptieră nu era mult. Locuitorii venți nici nu se mai gîndeau să supraliciteze. Îi priveau pe cei doi frați și își spuneau că licitația asta nu este de ei. Din timp în timp mai cumpărau cite ceva, dar în general luau cei doi frați. Spre marea mirare a tuturor, Albert obținu oglinda cea mare pentru 10 franci. Cîteva scaune de bucătărie fură cumpărate de străini, căci cei

doi frați căutau să obțină numai mobilele cu sertare.

François, patronul cafenelei, se amestecase printre curioși și suridea tăcut.

Notarul, descurajat de faptul că licitația aducea atît de puțini bani, puse o veche noptieră în fața lui și spuse:

— Scot la licitație această noptieră. Care din voi o ia pentru 40 centime?

— E rîndul meu, spuse Gustave, ridicînd mina.

— Ba al meu, zise Albert.

De fapt, după vînzarea scaunelor, nu se mai știa cu precizie al cui este rîndul.

— Haideți, spuse notarul.

— 2 franci, atacă Gustave.

— 3 franci, supralicita Albert.

Atenția deveni încordată căci pentru prima oară amîndoi frații luptau pentru aceeași mobilă.

— 4 franci, strigă Gustave cu o voce autoritară.

— 4 franci, repetă notarul.

— 5...

— 6...

— 10 franci, tună Albert.

— 20 strigă în același timp Gustave, roșu la față.

— Nu ți-o las, strigă Albert, deasupra mulțimii. E rîndul meu.

— O să vedem, îi răspunse Gustave.

— 20 de franci, o dată, anunță notarul ridicîndu-și ciocănelul.

— 50 de franci, strigă Albert pentru a opri licitația.

— Așa? Bine, spuse Gustave, și ridicîndu-și cele zece degete ale mîinilor, strigă: «100 franci».

— Oh, oh, făcu notarul, 100 de franci.

Dar cei doi frați nu se opreau și cifrele săreau unele după altele: 200... 300... 1000 de franci... 2000... 3000... 4000...

— Domnilor, domnilor, strigă notarul. Fiți serioși. Această noptieră este, poate, foarte frumoasă, dar nu valorează... prețul unei mașini...

Patronul cafenelei deschise în sfîrșit gura.

— Am să-i despart, spuse el, ofer 5000 de franci.

O clipă se crezu că glumește.

— Să fim serioși, zise notarul. Vă rog, fără glume!

— Nu glumesc deloc, spuse François, ofer 5000 de franci.

— Niciodată! strigă Albert... 6000!

— 10 000! urlă Gustave în culmea mincii.

— Asta face 1 milion de franci vechi, zise notarul, sper că nu vă înșelați!

— Nu mă înșel niciodată, spuse Gustave.

— 15 000! făcu netulburat, Albert.

— Va trebui să plătiți, se supără notarul, sau vă dau în judecată.

— Ofer 16 000, strigă și Gustave.

— 20 000! răspunse Albert.

Nu mai era o licitație, ci un duel. Ajunseră la 80 000 de franci.

Se părea că aici se afla comoara!

— 85 000 spuse Albert, plecîndu-și capul, căci nu putea să meargă mai departe, fără să riște de a fi deferit justiției. Era tot ce avea, cu condiția să-și vîndă casa în 24 de ore.

— 96 000, șopti Gustave.

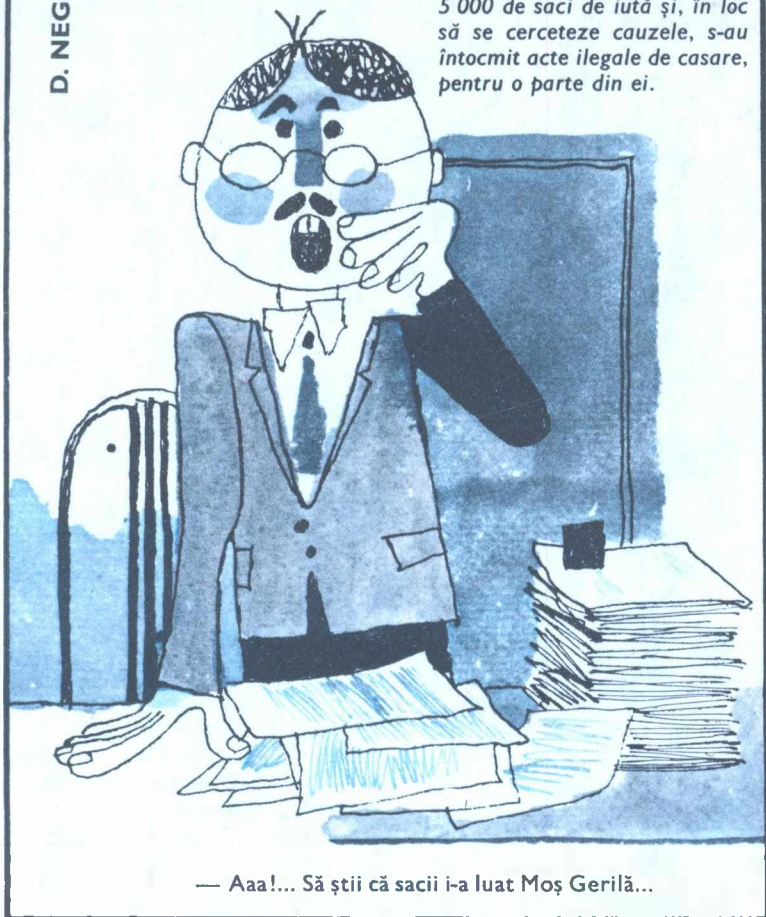
«Imbecililor», gîndi François, patronul cafenelei, și supralicita cu o voce puternică:

— 98 000 de franci!

Cei doi frați încremeniră. Toți spectatorii rămăseseră muți de mirare.

(urmare în pag. 14)

cecea au dispărut aproape 5 000 de saci de iută și, în loc să se cerceteze cauzele, s-au întocmit acte ilegale de casare, pentru o parte din ei.

— Aaa!... Să știți că sacii i-a luat Moș Gerilă...

FLORIN IORDĂCHESCU

Ci ea iubise...

Ci ea iubise mulți în viața ei,
Iar migdalații-i ochi plini de scînteie
Au declanșat ca de-obicei un sentiment
În tinerele blond de-un an student
Ce de o lună luase pur și simplu foc
Că nu putea găsi în inima ei loc.
În van vărsa sărmanul lacrimi în potop
Și-n declarații în zadar turna sirop.
«De ce nu mă primești în inimioara ta
Măcar pe-un vîrf de auricul să pot sta?»
Și ea-i mărturisise atunci motivul, clar:
«Mi-e inima închisă pentru inventar!»

AMINTIRILE UNUI REPORTER INDISCRET

O premieră de pomina!

Prodigul comedigraf Tudorică Mușatescu al cărui nume a constituit întotdeauna o garanție de succes pentru orice întreprindere teatrală — a desfășurat înainte de cel de-al doilea război mondial o intensă, dar nu și fructuoasă, activitate ca... director de teatre.

Statisticienii vor înregistra desigur, cu exactitatea proprie științei lor, numărul precis al companiilor teatrale înființate și... desființate de autorul admirabilului «Titanic Vals». Eu nu le știu numărul. Știu însă că într-o vară cineva îi oferise în «condiții extrem de avantajoase» o grădină de teatru din centrul Capitalei. Perspectivele fiind îmbietoare, a fost găsit și un comanditar de ocazie, iar trupa — numai «vedete de 14 Karate» — s-a grăbit să «meargă» pe mîna lui Tudorică.

Peste noapte, clădirile și gardurile Bucureștiului fură acoperite cu uriașe afișe care anunțau marele eveniment teatral. Efectul publicității a fost uluitor. În seara premierei grădina, luată literalmente cu asalt, devenise neîncăpătoare pentru numărul de amatori dornici să se amuze copios.

Cortina se ridică și — stupoare! — de la primele replici... bilbiite, publicul își dă seama că spectacolul e încă crud, că nu se ține pe picioare, că interpretii — cu toate eforturile disperate ale suflerului, care răgușise de-a-binelea, — habar nu au de roluri.

Dar, fiindcă tot dăduse bani pe bilete, publicul — acest admirabil și răbdător public! — rezistă... pe poziții pînă la cortina finală.

La ieșire, surizător, jovial, cu nelipsita-i țigară în colțul gurii, Tudorică Mușatescu împărțea în dreapta și în stînga saluturi, primind, firește, felicitările convenționale ale numeroșilor săi prieteni și cunoscuți.

Unul din aceștia îndrăzni totuși să-și spună păsul:

— Bine, Tudorică, se poate una ca asta? Ne inviți la o premieră la care actorii nu-și cunosc rolurile?

→ Nu-s de vină ei, săracii! răspunse mucalit Mușatescu. Eu port vina. Am vrut să văd cum prinde piesa la public, și, de miine, precis, de miine, începem repetițiile!

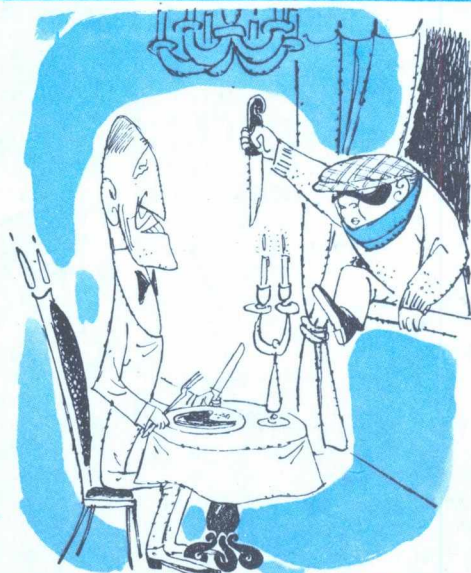
S. MASSLER

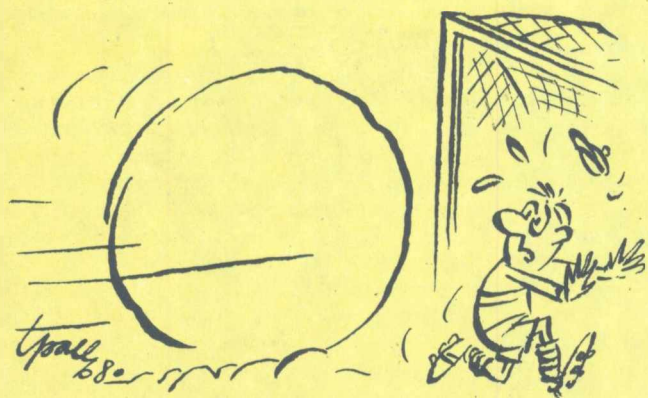
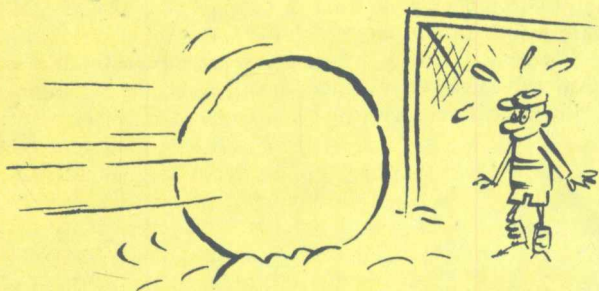
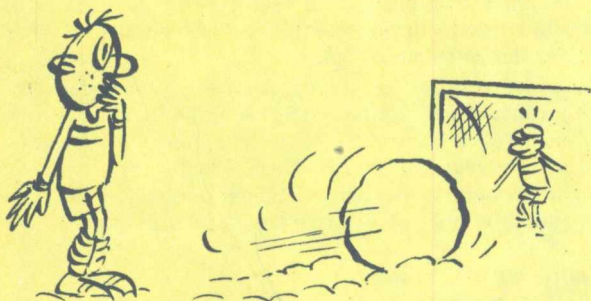
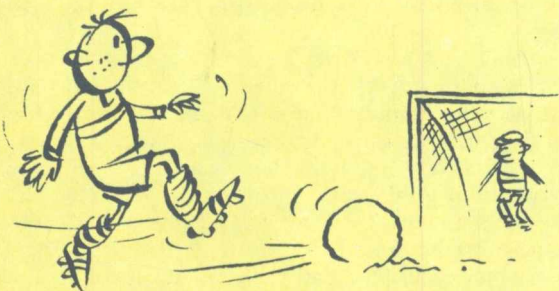
EUGEN TARU

— Unde e casa de bani?

— Ai venit la timp:
al meu nu taie!

Fotbal pe zăpadă...

VÎRSTELE OMULUI

La 25 de ani

EL: (intră furtunos în casă):
Îți fac o mare surpriză!

EA: Bănuiesc. Ai făcut rost de
două bilete la Teatrul Nou!

EL: Da, dar să vezi cum... L-am
cunoscut întâmplător pe cumnatul
controlorului de bilete. Ne bagă el
diseară. Îi dăm un pol și gata! O
să stăm la balcon, în picioare, nu
se vede decît un colț de scenă...

EA: Ce fericită sint! Îmi pun
pantofii cu toc și o să văd. Repede.
Să fim acolo din timp. Dacă e cazul
dăm și doi poli. Numai să vedem
spectacolul!

La 45 de ani

EL: (intră în casă căscînd): Auzi
ce plictiseală! Mi-a adus suflerul
Niță o lojă la teatru pe diseară.
Gratis.

EA: Cum o fi?

EL: Teatrul e departe și auto-
buzul 34 vine rar. Ce zici?

EA: Ce lojă ți-a dat? Măcar e
una centrală?

EL: «9». Centrală. Dar în lojile
astea catifeaua ține cald. La bufet
e o inghesuială...

EA: Să mergem, să nu se supere
suflerul. Diseară tot e «Evadatul».

EL: Dar dacă-l prinde pe ciung
tocmai azi?

EA: Mergem la început să ne
vadă și pe urmă ieșim ușor din lojă.
Tot e piața aproape, dăm o raită
să vedem dacă nu se găsesc ouă.

ILUZII

La 5 ani, la Teatrul Țândărică:

— Tăticule, Ileana Cosînzeana
aceea de pe scenă e adevărată?

— Nu puiele. E de lemn!

La 15 ani

— Tată, prințesa aceea de pe
scenă e de lemn?

— Nu, e adevărată.

PROFESII

1953

— Elev Ionescu, te rog să termini
cu circul ăsta pe care-l faci în clasă,
spuse dirigintele.

1965

— Ehei, parcă te țin minte.
Ionescu te cheamă. Îți merge bine.
Se vede, ai o mașină frumoasă.
Unde lucrezi?

— La Circ!

PĂPUȘI

1949

— Degeaba te superi. Au drep-
tate că te-au criticat în ședință.
Prea «tragi sforile» la birou.

— M-am hotărît. Mă transfer la
un teatru.

1960

— Am auzit că lucrezi la teatrul
de păpuși. Dar de ce ești supărat?

— M-au criticat că trag prea
puțin sforile.

REPETIȚII DE LUNGĂ

DURATĂ

1949

— Ura! Am fost distribuit în
Hamlet!

1957

— La ultima repetiție m-au
schimbat. Mi-au dat rolul regelui!

1963

— Azi regizorul mi-a spus că mă
vede mai bine în Polonius.

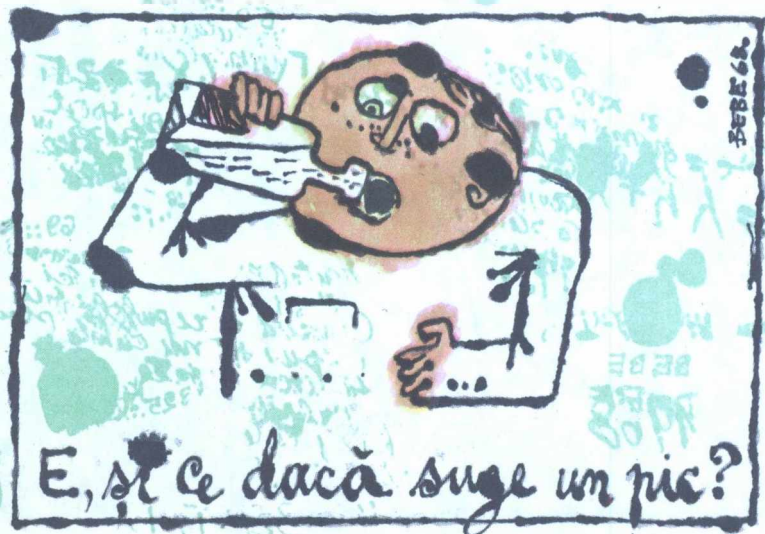
1967

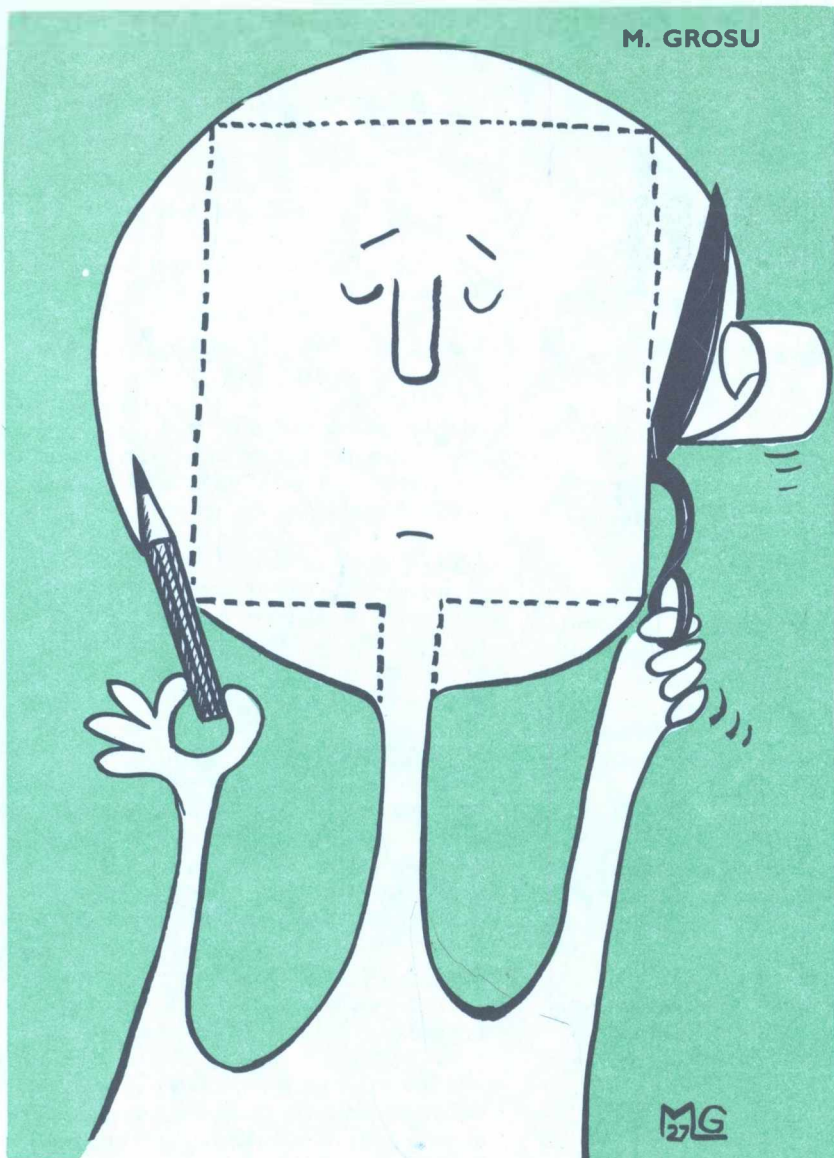
— Azi s-a constatat că e mai bine
să iau rolul proparului.

1968

Referatul directorului de scenă:
«Și rog regizorul să nu mai facă
greutăți cu recuzita. Cum, n-aveți?
Puteți folosi foarte bine drept cra-
niul lui Yorrik capul răposatului
Ionescu. Eventual, treceți-l în figu-
rație specială și pentru rolul fan-
tomei!»

OVIDIU OPRESCU

METODĂ SIMPLĂ

La Uzina de mașini grele din București s-a descoperit metoda dezagregării materiei, prin niște mijloace de o simplitate extraordinară. Metoda este atât de simplă încât te și miri cum nu i-a dat prin cap nimănui pînă acum s-o aplice. Dar, ca și în povestea cu oul lui Columb, meritul revine celui care a fost primul. Sigur că acum e ușor să fim toți deștepți. O precizare însă: metoda a fost descoperită ca și penicilina, datorită unei întâmplări.

A sosit în Uzină un transport masiv de cărămidă refractară. Această cărămidă a fost descărcată la întâmplare peste niște lăzi. Ah, aceste minunate întâmplări care duc la marile descoperiri! Este totuși aici și ceva supranatural, nu se poate! Pentru că știți ce conțineau lăzile peste care au fost descărcate cărămizile? Geamuri! Da! Sticlă de geamuri! Și iată cum ulterior s-a făcut uluitoarea descoperire că au fost dezagregate 27 de lăzi cu geamuri! Praf și pulbere! 1 123 metri pătrați de geamuri! Cu ajutorul unor simple cărămizi!

Ce mai! Cînd există și noroc și cap, uite ce iese.
Bravo, fraților!

Discipline sportive

Dragi prieteni și neprieteni, dragi cititori și necititori, dragi de pretutindeni, de pe pămînt și din cosmos! Profitați de unica ocazie pe care v-o oferă Întreprinderea nr. 6 Construcții-Montaj din Craiova. Fără bilet de intrare, fără taxe suplimentare această întreprindere vă împărtășește din vasta ei experiență în domeniul aruncării banilor pe fereastră.

Profitați de acest prilej unic, intrucît amintita întreprindere vă pune la dispoziție ferestrele ei, dumneavoastră trebuind să veniți numai cu banii. Îndrumările, exercițiile și antrenamentele pentru acest nou sport se dau și se fac zilnic la Grupul de șantier nr. 615 — Timișoara, aparținînd de întreprinderea craioveană.

Întreprinderile și instituțiile de stat care vor să se perfecționeze în aruncarea banilor pe fereastră vor trimite delegații cu forme în regulă, comunicînd și sumele care urmează a fi antrenate pe fereastră. Întreprinderile care vor să lichideze sume sub jumătate de milion, n-au acces în sala de exerciții decît cu derogări speciale din partea conducerii șantierelor 615 — Timișoara.

Noi care am fost admiși în calitate de observatori, la cursurile fără frecvență necesare

calificării în noul sport, vă putem împărtăși unele amănunte științifico-fantastice.

Grupul de șantier nr. 615 — Timișoara a debutat în noul sport folosindu-se de următoarele componente: luna, fereastra și milionul. A, să nu vă închipuiți cumva că e vorba despre melodia «Intră luna pe fereastră». Nu! Aici s-a compus un alt șlagăr: «Iese milionul pe fereastră». Cu alte cuvinte, cum ia sfîrșit ultima zi a unei luni, se și trece în registru: «S-a pierdut un milion». Fiecare lună cu milionul său. Poate că în februarie să se fi pierdut mai puțin, intrucît e o lună mai concentrată.

După acest sport, s-a trecut planificat la altă disciplină sportivă: «rampa de descărcare». Aici s-a descărcat C.F.R.-ului, în numai zece luni, aproximativ un milion de lei locații, intrucît șantierul nu și-a amenajat din vreme o rampă cum se cuvînte. Deci un alt șlagăr sportiv: «... Iese banul pe fereastră, treaba lui, nu-i punga noastră». Plus un alt șlagăr în proză: un milion și jumătate lichidat pentru manipulări și transporturi suplimentare. Ca să vedeți ce exerciții la haltere. Aici nu se ridică, așa, cu kilogramul. Cu milionul!

Dragi prieteni și neprieteni! Profitați de această ocazie unică. Învățați să aruncați banii pe fereastră și în timpul iernii, spre a decon-

gestiona ferestrele în timpul verii, cînd aruncarea devine mai dificilă din cauza caniculei!

Puteți studia de pildă cum pentru ridicarea unei construcții în valoare de două milioane și jumătate se cheltuiesc opt milioane!... O fi pesemne o construcție proiectată numai din ferestre, că altfel cum naiba s-a putut arunca atîta bănet numai printr-o singură fereastră!... Ca să vedeți, oameni buni, ironia soartei! Pe fereastră s-au aruncat banii! Banii care n-au nici o vină!... Ceilalți au rămas la marginea pervazului. Aceștia s-au aruncat pe niște foi de acord, în care erau trecute lucrările de construcție, fictive! Numai ferestrele au fost concrete.

Dragi prieteni, de pe pămînt și din cosmos, precum și toți cei care doriți să urmați cursurile sportive ale Grupului de șantier nr. 615. Pregătiți-vă materia din vreme.

Studiați capitolul «Hocus-pocus». Studiați cum se încasează peste 5 000 lei lunar, stînd cu miinile în buzunare. În buzunarele voastre, dragi cititori. S-a lucrat cu aneștice. Nici n-ați simțit cînd vi s-a extras atîta bănet!

Grăbiți înscrierea, dragi prieteni! Grăbiți-vă, că de miine, antrenamentele se suspendă.

Ferestrele vor fi închise.

Și nu numai ferestrele.

AL. VIANU

COSTICĂ LAUR — CONSTANȚA

În privința poeziei «Fără nădejde» nu mai e nici o nădejde.

PIPEREA VLĂDESCU — IAȘI

V-ați supărat că nu v-am răspuns, spunându-mi părerea asupra materialului pe care ni l-ați trimis. Cum în manuscrisul dv. intitulat «Cugetările unui egoist» am recunoscut «spiritul» cunoscutului autor de aforisme La Rochefoucauld, m-am gândit că n-are nici un rost să-i răspund, prin intermediul dv., mai ales că a și murit de mult. Pe viitor e bine să-i plagiați pe cei vii... S-ar putea să vă răspundă chiar ei.

MITICĂ J. UDRESCU — BREZOI — RM. VÎLCEA, DAN MARCIAN — NEHOIU, BUZĂU.

Abuz de idei (ceea ce e foarte bine), abuz de culori lipsite de armonie (ceea ce e foarte rău).

ION RAIZU — PITEȘTI

În «Dialog» întrebunțați unele expresii pe care nici punctele de suspensie nu le absolvă de vulgaritate. Dar, gusturile nu se discută. Se resping, doar, cele proaste...

PETRE ROȘCA — HÎRȘOVA, VALERIU GHICA — BRAȘOV, TEODOR MEGIE-

SAN — BLAJ, I. GONOI ȘI M. COCOARĂ — TIMIȘOARA

Aveți șanse, dar nu strică să lucrați mai îngrijit. Ca să nu mai aveți nici o grijă.

DUMITRU DRĂGAN — OLTENIȚA

De unde ați cules anecdotele intitulate «De-ale lui Sherlock Holmes»?

Z. BURUIANĂ — LOCO

Poezia dv. are haz prin intenție. Ce aveți cu statuia lui Hercules (pe care mi-o trimiteți și în fotografie de la Băile Herculane)? E adevărat că provoacă anumite invidii, dar nu putem dărîma statuile eroilor mitologici numai pentru că pe lume există și oameni de categoria muscă. Fiecare, cu statuia lui...

N. MARIUS — PITEȘTI

Nu are rost să «prelucrați» sub formă de schiță anecdote din alte țări. Nu aveți destule subiecte în jur care să nu vă fie... străine?

CRISTIAN TRUȘCĂ — LOCO

Materialele nepublicate nu se înapoiază. Desenele sînt lucrate atît de neglijent, pe bucățele de hîrtie, încît nu vîd la ce v-ar folosi restituirea lor.

I. IFTIMIE — COROD — TECUCI

Cînd «sufletul urlă, scoțînd un muget» (cum

spuneți dv. într-o strofă) nu mă mir că muza, de spaimă, și-a dat duhul.

NICOLAE C. MARIN — TR. SEVERIN

Dintre epitafuri, doar unul singur e mai vesel:

Unui frizer:

Cînd făcea ciubuc mai gras
Moartea și pe el l-a...ras.

Restul epigramelor și al epitafurilor nu sînt destul de... vii.

I. ANGHELESCU — SUCEAVA

Rămîne de văzut. În revistă.

ADELA JUREA — BRĂILA

Nu. Așa nu e bine să continuați. Aveți nevoie de o lectură serioasă. După aceea puteți să și glumiți...

ANTONINA CAZACU — DOROHOI

Ne întrebați dacă ne puteți trimite versuri. Din nefericire, datorită eminenței instituției a P.T.T.R.-ului, orice om poate trimite orice, oricînd și oriunde... Deci, trimiteți. Ce alt răspuns vi s-ar putea da?

ȘERBAN GAVRIL — IAȘI

Deoarece în urma expedierii de către dv. a unor manuscrise care nu s-au publicat, ne atrageți atenția că redacția noastră vă datorează suma de... 1 225 de lei (după tariful dv.) vă vom expedia, în mod cu totul excepțional, lucrările înapoi. Ne-a impresionat faptul că vă sînt atît de... scumpe.

DEOCAMDATĂ NU!

Mihail Grigorescu — Tulcea, Costel Ștefănescu — Slatina, M. Poster — Vaslui, Ioan Gh. Buga, Mircea C. Nicola — Crușețu — Gorj; Vasile N. Groșan — Baia Mare, Ortansa Rădulescu — Loco, Constantin Timofte — Iași, Gellu Rusin — Cluj, Nicolae Pulbeu — Loco; Dan Căpruciu — Galați.

TRĂIASCĂ PERGAMUTELE!

(urmare din pag. 3)

comod, că nu plătesc cotizațiile, că mă sus-trag sarcinilor sportive, că nu știu ce-i aia volei, că nu știu ce-i aia cros...

— Și?

— Nu vă amintiți? S-a ridicat Grigorcea și-a spus că știu ce-i aia cros, că sînt și campion. Că parcurg distanța București-Pitești și retur în patru ore și trei pergamute!

— Canalia! E cel mai ticălos de la Contabilitate.

— Nu, cel mai ticălos e Popescu!

— Și el a vorbit...

— Da! L-a contrazis pe Grigorcea. Zicea că nu pe ruta București-Pitești am cîștigat campionatul. Cică pe traseul București-Constanța. În șase ore și două camere cu vedere la mare, cu acces la baie și la evidențieri.

— Și tocmai atunci a picat și directorul la ședință.

— Eu... am copt un plan... ce-ar fi să încerc și la tovarășul director... mde, oameni sîntem...

— Fugi de-aici, dom'le, ăsta e un acrit! Un astmatic! Joacă numai popa prostu', nu mîncîcă pergamute și are doi frați la Constanța.

— Curată nenorocire!

Cînd pictorul de firme este admiratorul versurilor-rebus, ale lui Florin lordăchescu...

LICITAȚIA

(urmare din pag. 10)

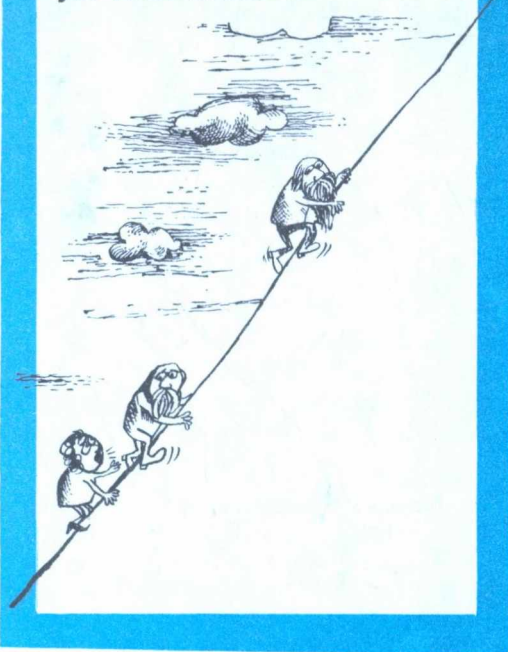
— Domnilor, spuse notarul. Nu înțeleg nimic, aproape 10 milioane de franci vechi pentru o amărită de noptieră... dar nu mă privește. Deci 98 000 de franci o dată... 98 000 de franci de două ori... 98 000 de trei ori. Lovi cu ciocanul în mobila atît de disputată — adjudecată domnului François Duburet.

François semnă un cec și plecă spre cafenea cu noptiera în mină. Și în acel moment se auzi un triplu hohot de ris. Rîdea Albert, rîdea

Gustave și... în spatele ferestrei, acum larg deschisă, bătrînul Gontran. Bineînțeles, în sertar nu era nimic. Familia Sanitus credea că a reușit marea lovitură. Se constată că François emisese un cec fără acoperire. Fu condamnat la cîțiva ani de pușcărie, dar asta nu adusese nimic familiei Sanitus, care pentru reușita acțiunii înscenase această comedie și această falsă ceartă de familie.

Adaptare din limba franceză de VIOREL RĂDULESCU

JO. TEODORESCU

— Mototolule, uite unde a ajuns Popescu!

urzico

DE DEPARTE-ȚI SCRIU

DRAGĂ URZICO,

Ca să încerci să tragi pe sfoară o întreprindere întreagă este, desigur, o dovadă de mare îndrăzneală. E vorba despre Ștefania Treschin, salariată la ICRM-ul din Craiova, care, dorind să susțină un examen, a obținut în prealabil un concediu medical, deși în acel moment nu avea nici guturai.

Având deci documentul cu care putea să-și motiveze absențele la serviciu, stimabila s-a prezentat la examenul respectiv, iar la ICRM a apărut după ce s-a făcut... sănătoasă, adică în ziua cind i-a expirat concediul.

Dar povestea cu certificatul, «boala» și examenul, a răsuflat (chestie de supape) și Ștefania Treschin s-a pomenit cu certificatul anulat! Bineînțeles că treaba aceasta a enervat-o și a supărat-o cumplit.

Examen greu.

Un grup de salariați de la I.C.R.M.-Craiova

URZICO DRAGĂ,

S-a modernizat mult și Brăila. Blocuri svelte, străzi asfaltate, magazine elegante ș.a.m.d. Ce folos însă dacă această nouă imagine a Brăilei este «voalată» — aici e aici — tocmai de Întreprinderea comunală, care folosește, pentru transportarea gunoaielor, autocamioane deschise. Și, din astea, cind circulă, cad de-a lungul traseului pe care-l străbat, cutii goale de conserve, ziare vechi, galoși rupți, ghete uzate, și cite o cratiță găurită, care, în atingerea ei cu caldarimul, scoate niște sunete de fiară rănită...

Deci nu mai încap vreo indoială: faptul că Întreprinderea comunală Brăila nu închide platformele autocamioanelor sale, rămîne o problemă deschisă!...

V. Tănase, Brăila

URZICO,

Circulația autobuzelor locale în orașul Hunedoara constituie o adevărată pacoste. Zilnic, zeci și zeci de călători rămîn în stații și așteaptă mult și bine cursa următoare, în care, de asemenea, neputînd să se urce datorită aglomerației, continuă să aștepte din nou mult și tot

atît de bine altă cursă ca, pînă la urmă, să plece pe jos.

Situația se datorește graficului de circulație care este atît de inactual încît n-ar satisface nici cerințele călătorilor din... epoca de piatră! Mai clar, graficul respectiv nu e în concordanță cu orele de program al marilor întreprinderi, într-un cuvînt cu nevoile auto ale localnicilor.

Așa că, în general, se circulă pe jos, cu o viteză medie de... două picioare pe oră. Asta ca să nu mai pomenesc de elevi, care «gonesc» și ei înspre școală, străbătînd apostolește străzile în pantă ale orașului.

Și e greu la deal cu... ghete mici!

Stamatescu. V., Hunedoara

Rubrică realizată de DAN MANOLESCU

DESCALIFICARE TOTALĂ

Fără doar și poate că în cazul cind U.R.C.C. — Timișoara ar fi o echipă de fotbal, supporterii ei ar striga:

— Hai, U.R.C.C.! Hai, U.R.C.C.!

U.R.C.C. nu este însă o echipă de fotbal, inițialele însemnînd Uniunea cooperativelor de consum, cu sediul la Timișoara și îi spunem hai, U.R.C.C. răspunde! Iată despre ce este vorba:

În anul 1964, U.R.C.C.-ul din Timișoara a fost sesizat de «Urzica» în legătură cu necazurile cetățeanului Dan Victor din Brad, căruia nu i se transferau subscripțiile de la o cooperativă de credit din regiunea Banat. Sesizarea purta numărul 11 524. Alte două sesizări ale oamenilor muncii, făcute prin intermediul presei, au fost adresate aceleiași Uniuni cu numerele 561 și 770, în anul 1965. Timp de mai bine de 3 ani cele trei sesizări n-au căpătat nici o rezolvare. Ba chiar, ele au fost clasate de onorabila Uniune.

«Urzica» nu s-a mulțumit însă cu o astfel de situație și repetat a revenit în cazurile respective. Rezultatul? Același! Adică tăcere.

Dar maratonul a continuat.

În revista «Urzica» nr. 13 din 1966 a apărut o notă cu privire la soarta sesizărilor pomenite și neglijența URCC-ului. Dar în zadar!

Acum ne aflăm în 1968, iar cursa cu obstacole începută în urmă cu 4 ani, continuă, cu toate că Uniunea trebuia descalificată de mult. Căci o fi U.R.C.C. din Timișoara campioană la... lipsă de răspundere, dar nici «Urzica» nu-i codașă la... tragere de mîneacă! Noi așteptăm răspunsul. Avem răbdare! Să vedem care pe care!

Pînă una alta, echipa respectivă care nu răspunde de patru ani la sesizările presei, este descalificată. Pentru că o asemenea atitudine nici nu putea fi calificată!

I. VASILE

URZICUȚO!

La noi, în comuna Florești, există o școală despre care am aflat că a fost construită după proiectul tip IPCT-C-III-35-64/951. E drept că nu mi-a fost ușor să memorez această «formulă» parcă magică, dar a meritat! E un proiect formidabil! Sălile de clasă nu sînt prevăzute cu vreun oberlicht sau ceva similar, aerisirea acestora fiind asigurată numai prin deschiderea largă a ferestrelor, cu care ocazie pătrunde în clase un ger că îngheață pînă și... focul în sobe!

Pe de altă parte, acoperișul școlii fiind din țiglă, nu s-a avut în vedere să se aștearnă pe dedesubtul acesteia carton asfaltat, cum se obișnuiește, așa că, de cite ori cad picături din cer, plouă în clase mai ceva ca-n filmul «Umbrelele din Cherbourg». Numai că, în cazul de față, muzica nu-i scrisă de cunoscutul compozitor Michel Legrand din Paris, ci de necunoscutul...

Ioanovici Speranța din Florești, Prahova

«URZICA»

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic «Casa Scintei» 44.601